

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਇਹ ਹੀ ਹਾਇਐਸਟ ਚਾਰਟ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ ਉਹ ਮੁਰਲੀ ਜਰੂਰ ਪੜ੍ਹਣਗੇ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਦੈਵ ਰਾਜੀ ਹਾਂ। ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ, ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ ਬਾਕੀ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰਨੀ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹਾਂ। ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਰਾਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ?

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਬਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਦਿਵਯ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਟੀਚਰ - ਗੁਰੂ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਮਾਇਆ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹਾਰ ਖਾ ਗਏ। ਓਵੇਂ ਤਾਂ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹੈ ਪਰ ਹਾਰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਪਦਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ? ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਦਮ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਾਵੇਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ। ਬਾਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀ ਹੈ। ਅੱਜ ਗੱਦਾਈ, ਕਲ ਰਾਜਾਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਫੇਲ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਇੰਨੇ ਥੋੜੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂ? ਮਾਇਆ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੇ ਪਰ ਲਿੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਬੈਠ ਲਿੱਖੀਏ। ਜੇ ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਕਦੀ ਅਪ ਕਦੀ ਡਾਊਨ। ਹਾਇਐਸਟ ਚਾਰਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਦਮ - ਕਦਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 1-2 ਪਰਸੈਂਟ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਇੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲੱਗਦਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਸੱਚ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਮੁਰਲੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਿਖਾਵਾਂਗੇ।

ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਸੂਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਵੀ ਆ ਗਿਆ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ। ਥੋੜੇ - ਥੋੜੇ ਅੱਖਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਇਸ ਨੂੰ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਇਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਕਰਨ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਰਿਵਾਈਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਤਦਬੀਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਤਦਬੀਰ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੀ ਖਾਸ - ਖਾਤਰੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਐਕਸਟਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਨੂੰ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ - ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ! ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਕਸਟਰਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਡਲ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਕਾਲਰਸ਼ਿਪ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਟੀਚਰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਕਸਟਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਮਾਨਾ ਟੀਚਰ ਕੁਝ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਟਾਈਮ ਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਜਾਸਤੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਮਹਾਮੰਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਸ। ਬਾਪ ਹੀ ਇੱਕ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਣਗੇ ਉਨਾ ਪਾਵਨ ਬਣਨਗੇ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ। ਥੱਲੇ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਯਾਤਰਾ ਕਿਸ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਮਿਲੇਗਾ! ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਅੱਖਰ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਤੁਹਾਡੀ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਅਨਾਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ

ਖੁਦ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਤਰਾ ਹੈ ਡੇਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਾਈ ਹੈ। ਉਹ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਕਰਦੇ ਹੀ ਰਹੋ, ਫਿਰ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ਲਗਾਏ ਫੇਰੇ... ਰੱਬ ਤੋਂ ਤਾਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹੋ। ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਆਕੇ ਫਿਰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੀ ਫਾਇਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ, ਜੱਦ ਕਿ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰੱਬ ਅਖ਼ਰੀਨ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੁੱਤੇ ਬਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇਗਾ। ਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਮਿਲੇਗਾ? ਕਿੰਨਾ ਝੂਠ ਹੈ। ਝੂਠ ਹੀ ਖਾਣਾ, ਝੂਠ ਹੀ ਪੀਣਾ, ਝੂਠ ਹੀ ਰਾਤ ਬਿਤਾਨਾ ਇਸਲਈ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਝੂਠ ਖੰਡ। ਸੱਚ ਖੰਡ ਸੂਰਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੂਰਗ ਸੀ। ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੀ, ਅੱਜ ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਲੈਕੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸੂਰਗ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਧਰਮ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਮਿਤੀ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਵੈਸ਼, ਸੂਦਰ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਦੀ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਦਾਸੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣੇ ਹਨ? ਇਹ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਹਮ ਸੇ ਮਾਨਾ ਮੈ ਆਤਮਾ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ। ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇ ਅਰਥ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੇ ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹੈ, ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ 84 ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਉੱਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ...।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਪਤਾ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਬੀਜਰੂਪ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪ ਸਮਾਨ ਗਾਡ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਚੱਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ, ਵਰਨ, ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਤੋਂ ਹੀ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਨਾਲੇਜ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦ ਇਮਤਿਹਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੇਪਰ ਆਦਿ ਭਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੇਪਰ ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪੇਪਰਜ਼ ਦੀ ਕੌਣ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ? ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਹੀ ਕਰੋਗੇ। ਖੁਦ ਜੋ ਚਾਹੀਦਾ ਸੇ ਬਣੇ। ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜੇ ਪਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਚਾਹੇ ਉਹ ਲੈ ਲਓ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰੋਗੇ, ਉੱਨਾ ਹੀ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਫਿਕਰ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜਦ ਅਕਲ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਰਾਏ ਲੈਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਪੈਸਾ ਹੈ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਧੰਦਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਧੰਦੇ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਓ। ਹਾਂ, ਕੋਈ ਦਿਲਸ਼ਿਕਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਆਥਤ (ਮਦਦ) ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਧੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਧੰਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਸਦਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕਦੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕਿ ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ? ਤਬੀਅਤ ਠੀਕ ਹੈ? ਇਹ ਅੱਖਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਅੱਖਰ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਦੁੱਖਧਾਮ ਦੇ ਕੋਈ ਅੱਖਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਠੀਕ - ਠੀਕ ਰਾਜ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ? ਮਨੁੱਖ ਇੱਥੇ ਦੇ ਅੱਖਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖ਼ਰਾਫਤ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ? ਪਰਵਾਹ ਸੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬਾਪ ਦੀ, ਹੁਣ ਉਹ ਮਿਲ ਗਿਆ, ਹੁਣ ਕੀ ਪਰਵਾਹ। ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਜੱਦ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਫਿਰ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਰਾਜ਼ੀ ਹਾਂ। ਬੀਮਾਰ ਵੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਵੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਤੋਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਜਾਸਤੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ। ਜੱਦ ਕਿ ਸੂਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ! ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਹ। ਉੱਥੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ। ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਤਾਜ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਰਾਉਨ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਜ ਬੱਚਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਤਿਯੁਗ ਇੱਚ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁੱਖ ਤਾਂ ਪਾਉਣਗੇ ਜੱਦ ਉੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੋ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੱਚ - ਸੱਚ

ਅਸੀਂ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸੂਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਸੁਣਦੇ ਡਿੱਗਦੇ ਆਏ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਤੋਂ ਕਿੱਥੇ ਆਕੇ ਡਿੱਗੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਕਲਪ -ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਹੀ ਸਾਡਾ ਸੱਚਾ ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਜੋ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਰਾਮਾਤ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਬਾਪ ਸਿੱਖਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਸ ਕਰਾਮਾਤ ਤੋਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਧਰਮ ਸਤਿਯੁਗ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ, ਅਯੋਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਸੀ। ਜਦ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਕਰ ਸਕਣ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਹੁਣ ਤੱਕ ਹੈ। ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਰਾਇਸਟ ਦੁਆਰਾ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਅੱਜ ਤੋਂ 2 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲੇ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਵਿਧੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਕਰਾਇਸਟ ਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਇੱਕ ਕਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤੋਂ ਦੋ, ਦੋ ਤੋਂ ਚਾਰ... ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਵਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਵੇਖੋ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਨਾ, ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬੱਚੇ ਹਾਂ।

ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਆਦਿ ਦੇਵ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਉਹ ਮੰਨਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਕਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਹੀ, ਕਰਾਇਸਟ ਨੂੰ, ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਫਾਦਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸਿਜਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਰਾਈਸਟ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇੱਥੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਯਾਦਗਾਰ ਇੱਥੇ (ਆਬੂ ਵਿੱਚ) ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਡੈਡ ਸਾਈਲੈਂਸ ਦੀ ਸੱਚੀ - ਸੱਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਦਾ ਮੰਤਰ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੇਗੇ।

2. ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਗੰਦਗੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕਦਮ - ਕਦਮ ਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਭਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੁਖ ਦੇਵਾ, ਸੁਖ ਸਵਰੂਪ ਭਵ ਆਪ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਨਿਰਮਾਣਤਾ। ਜਿੰਨਾ ਨਿਰਮਾਣ ਬਣੇਗੇ ਉਨਾ ਸਰਵ ਦਵਾਰਾ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਨਿਰਮਾਣ ਹਨ ਉਹ ਸਭਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣਗੇ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਜਾਣਗੇ, ਜੇ ਵੀ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਜੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧ -ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਏ ਉਹ ਸੁਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਨ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸੁਖ ਸਵਰੂਪ, ਸੁਖਦੇਵ। ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦੇ ਜਾਓ ਅਤੇ ਲੈਂਦੇ ਜਾਓ। ਕੋਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਵੇ ਤੇ ਲੈਣਾ ਨਹੀਂ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗਿਆਨੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।
